

På rullande stenar växer ingen mossa

Rolling Stones konsert på Friends arena i torsdags sågas av PO Tidholm, som ger betyget 1. Det lägsta på skalan. Själv hade jag gett dem högsta betyg. Men det kan ju vara som det vill.

Det som är upprörande i PO Tidholms recension är inte betyget, utan det nedlåtande förakt för gamla gubbar som Tidholm uttrycker. Åldersdiskriminering, vidrigt att läsa, av en recensent som annars brukar ha ett bra omdöme, som jag alltid läser med stor behållning. Och respekt. Fast han bara är en liten trettis, eller numera kanske fyrtis?

När jag var fjorton såg jag Louis Armstrong på konserthuset, tillsammans med ett gäng lika världsberömda veteraner, Jack Teagarden på trombone, Barney Bigard på klarinett. De var över 80, hade svårt att gå och Bigard var rätt döv av hans spel att döma. Ingen ifrågasatte att de spelade trots sin höga ålder. De möttes med respekt. Och spelade bra.

Tidholm tycks av recensionen att döma tro att Stones försöker hålla liv i sig själva som pop-idoler. Det råkade de vara i sin ungdom, men det var inte deras ambition ens då. I en intervju i Rolling Stone på 60-talet fick Jagger frågan hur länge det tänkte fortsätta spela. Vi spelar tills vi dör, precis som bluesmusiker gör, svarade han, och pekade på Howling Wolf, Lightning Hopkins och andra av deras rätt ålderstigna förebilder. Det är det de fortfarande håller på med.

Tidholm tycker dock att det är sorgligt med musiker som inte har vett att sluta i tid. Det kan man tycka att Dylan borde göra, eftersom han numera låter som en kraxande kråka. Jagger han sjunger däremot lika bra som någonsin, och Keith och Ronnie hanterar sina gitarrer utan besvär, riffen sitter i ryggmärgen och någon artros i fingrarna tycks de inte ha drabbats av.

I mitt och andra 40-talister huvuden, som lyssnat på dem sedan tonåren, sitter Stones låtar ingraverade i hjärnan, så för oss är det underbart att höra dessa låtar framföras live. Och vi fick faktiskt valuta för de dyra biljetterna, 21 låtar blir ju inte mer än en hundring per låt. Två av dem, vilket undgick Tidholm, var från deras senaste album, med lysande tolkningar av gamla blueslåtar. De kan än.

Publiken bestod inte bara av halvdöva nostalgiska sjuttioåringar, med ortopediska skor och rullator, utan lika mycket av ungdomar i Tidholms ålder. Det finns många som gillar bra rock. Och bättre rock än Stones finns det ingen som levererar.

Vilka drivkrafter får dem att fortsätta? undrar Tidholm. Det var helt uppenbart för alla i publiken som hade ögon att se med och öron att lyssna med. De tycker det är kul! Stones har en spelglädje som smittar, de älskar rock'n roll, vilket de ju till och med förklarar i klartext i sin andra låt. Det gör publiken också.

Tidholm uttrycker sig inte som en musikrecensent, utan som en besviken tonårsidol, Keith Richards ser ut som en gammal tant på konsum. Det gör han faktiskt, och Ronnie Wood måste sitta för att spela steelguitar, vilket man ju alltid gör med en sådan gitarr. Men vadå? Spelar roll? När man åldras blir nyllet som ett sviskon, det får man väl inte klandra musiker för?

Stones kommer säkert att fortsätta spela tills de hamnar i graven, och lämnar då en lika rik låtskatt som Mozart, Beethoven och Jimi Hendrix efter sig! På Hide bluesfestival på Gotland i somras spelade nästan alla bluesband någon låt av Hendrix. Hans låtar ingår nu i bluesens klassiska repertoar, och det kommer även många av Stones klassiska låtar att göra i sinom tid. Så länge de lever är Stoneslåtar som andra framför covers. Efter minnesstunden övergår alla deras låtar till den klassiska repertoaren.

Stones är gubbar, rätt pigga gubbar, som spelar lika bra som någonsin. De är precis som Louis Armstrong och hans New Orleans-veteraner, BB King och andra blues-veteraner, värda beundran och respekt, just för att de fortsätter att spela trots sin höga ålder!

Deras musik kanske inte viktig längre, men den är lika bra. Det är därför de fortfarande fyller de största konsertarenorna runt om i världen. Det kan inte Tidholms 40-talistavund ändra på, hur sorgligt han än tycker att det är.

Tore Wizelius